ja kui aga weel neljandamat korda jälle teise healega teda hüüti, kargas ruttu maast ülesse ja töttas oma tee peal edasi, ikka wõerama poole. Õige hea meelega oleks ta koju poole pöörand, aga esiteks tundis ta häbi teiste naeru pärast ja teiseks hüüdis otse terwe koor tema selja taga ta nime. Nagu meeletu tormas ta edasi, kunni wiimaks ühe kogu üle komistas, mis maas oli; siis kukkus otsekohe selle keha peale. Nüüd nägi, et see üks inimese keha oli ja pealegi werine. „Oh, m'e waesed, siin on ju üks inimene tapetud maas, kuhu nüüd peaseme!" oigas Kaarel. „Wist mets kobiseb röövlitest ja mõrtsukatest!" Peagu oleks ta ehmatuse pärast isegi senna pitkali jäenud. Kähku wõttis jalad kaenla alla ja jooksis edasi. Seal juures oli ta meelest, nagu kahisekšid põesad mõlemil pool, nagu jookseksid mittu inimest temaga wõidu. Kopsti! põrkas Kaarel korraga ühe mehe wastu. See oli wäikese, sirge kasuga inimene, suur must habe suus, aga ime peene healega. „Tasa ikka, kuhu nii ruttu!" hüüdis wõeras. Kaarel palus kogeldades andeks ja läks edasi, wõeras sammus ta kõrwas ja wahtis nagu pilkawalt ehmatand Kaarli otsa. See tegi mis wõimalik, ennast wõerast eemal hoida, aga nagu takjas oli teine ta külges kinni. „Ega see ometi piaks üks röövel olema," mõtles

waene ahastud noormees. Seal astus põesast weel üks mees wälja, pealt näha õige wiisakas, aga niisamma wõeras. Kaarli meelest aga oli iga wõeras üks mõrtsuk. See teine mees oli natuke lühem, see wastu kehakam. Pitk punane habe rippus tal lõugilt. Nende mõlemate wahel käis nüüd meie Kaarel nagu waene wang. Waewalt julges weel hingata. Wõerad pilgutasid ühte puhku silmi ja rääkisid nii kahtlaselt, et Kaarel õige südame põhjast õhkas: „Oh oleks ma nüüd ikka oma memme juures kodu! Ma teeks silmapilk pulmi!" — Seal, oh heldekene! — kargasid metsalise röökimisega jälle kaks meest põesastest, pitkad mad käes, silmnäud süsimustad. Kohe tundis ka Kaarel, kuidas tema kõrwal käijad tema kätest kinnihakkasid. Ka neil olid nüüd mad käes. Suure kisaga asusid kõik neljakeste poolminestand teekäija ümber, kelle julgus hoopis metsa oli läinud. Kus n ü ü d see rusikate jõud ja keha kangus oli, miska ta ähwardanud kõige maailma röövlid põgenema saata? Jah, koeri kiwidega loopima, kleidi sabasid käristama, kohwi tassisi purustama ja wanamoorisid ümberlükkama, see 'p olnud kellegi kunst. Aga eks ta katsunud ometi õnne! Naad olid tema kohta ju kõik nagu poisikesed arwata, kõige pitkem ulatas tal parajast õladest saadik. Miks ta mehe mürakas neid ei